

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Izby Celnej w Ł. na rzecz powodów: J. C., Ł. D., A. F. (1), T. J., J. M., W. M. (1), kwoty wskazane w sentencji tytułem świadczeń socjalnych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty (pkt. I A-F), oraz tytułem świadczenia socjalnego kwoty wskazane w sentencji na rzecz: W. C. z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.974,28 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; J. H. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2010 roku do dnia zapłaty; Z. M. z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.210,46 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; W. M. (2) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.210,46 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; R. R. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2010 roku do dnia zapłaty (pkt II A-E). Ponadto Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu zasądzając od pozwanego na rzecz powodów: J. C. 450,00 złotych; Ł. D. 450,00 złotych; A. F. (1) 450,00 złotych; T. J. 135,00 złotych; J. M. 450,00 złotych; W. M. (1) 45,00 złotych; W. C. 450,00 złotych; J. H. 450,00 złotych; Z. M. 450,00 złotych; W. M. (2) 450,00 złotych; R. R. 45,00 złotych (pkt III A-K.) Sąd nadał też wyrokowi w punktach I. i II. rygor natychmiastowej wykonalności do kwot głównych (pkt IV).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Powodowie w spornym okresie byli funkcjonariuszami pełniącymi służbę w Izbie Celnej w Ł.. Powodowie w 2010 roku złożyli wnioski o wypłaty świadczenia socjalnego dla funkcjonariuszy Służby Celnej w postaci dopłaty do wypoczynku.

Według zasad obowiązujących do dnia 19 marca 2010 roku dopłata do wypoczynku na jednego uprawnionego wynosiła 736,82 zł.

Począwszy od 20 marca 2010 roku dopłata na jedną osobę wynosiła 238 zł.

Powodom wypłacono ze spornego tytułu część kwot.

Powodowie wezwali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Strona pozwana odmówiła wypłaty świadczeń podnosząc zarzut przedawnienia.

Wysokość różnicy pomiędzy wypłaconymi świadczeniami, oraz kwot od których należne są odsetki za opóźnienie w częściowej wypłacie, wynosi: na rzecz J. C. 1.995,28 zł; na rzecz Ł. D. 1.995,28 zł; na rzecz A. F. (1) 1.995,28 zł; na rzecz T. J. 997,64 zł; na rzecz J. M. 1.995,28 zł; na rzecz W. M. (1) 498,82 zł; na rzecz W. C. 1.995,28 zł oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.974,28 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; na rzecz J. H. 1.995,28 zł; na rzecz Z. M. 1.496,46 zł oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.210,46 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; na rzecz W. M. (2) 1.496,46 zł oraz ustawowe odsetki od kwoty 2.210,46 zł za okres od 31 marca 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku; na rzecz R. R. 498,82 zł.

Wysokość uposażenia miesięcznego brutto powodów przewyższa kwoty różnicy pomiędzy wypłaconymi świadczeniami.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał roszczenie powodów za uzasadnione.

Sąd zważył, że okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy nie są sporne. Strona pozwana nie kwestionowała także wysokości dochodzonego roszczenia oraz sposobu jego wyliczenia. Spór skoncentrował się wokół podniesionego zarzutu przedawnienia, a ten w konsekwencji wiązał się z dwiema kwestiami – datą wymagalności roszczenia powodów (jako datą początkową, od której należy liczyć trzyletni termin przedawnienia) oraz datą odsetek

ustawowych od kwoty objętej żądaniem pozwów. Przy ocenie zarzutu przedawnienia spór wywołała także kwestia możliwości zastosowania art. 8 k.p.

Podstawę roszczenia w rozpoznawanej sprawie stanowi art. 135 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (Dz.U. nr 168, poz. 1323 ze zm.) zgodnie z którym funkcjonariuszom i członkom ich rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin, mogą być przyznawane świadczenia socjalne. Poprzednio kwestie te regulował art. 42 ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 72, poz. 802 i Nr 110, poz. 1255), na podstawie którego zostały wydane przepisy wykonawcze, które stosownie do art. 242 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku obowiązywały w dacie złożenia przez powodów wniosków - rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin. (Dz.U. Nr 39, poz. 450).

Zgodnie z § 1 tego rozporządzenia funkcjonariuszowi celnemu, który w związku z pełnieniem służby nabył w danym roku kalendarzowym prawo do urlopu wypoczynkowego, oraz małżonkowi funkcjonariusza, dzieciom własnym, dzieciom małżonka, dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie, które:

1) nie ukończyły 18 lat, a w razie uczęszczania do szkoły - 24 lat albo 25 lat, jeżeli odbywają studia w szkole wyższej, a ukończenie 24 lat przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów, albo

2) stały się osobami całkowicie niezdolnymi do wykonywania pracy przed osiągnięciem wieku określonego w pkt 1

- zwanymi dalej "członkami rodziny funkcjonariusza", przysługuje, na pisemny wniosek funkcjonariusza, raz w roku kalendarzowym, świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku.

Dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości procentowej minimalnej stawki uposażenia zasadniczego według najniższej grupy uposażenia zasadniczego, obowiązującej w Służbie Celnej w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym funkcjonariusz nabył prawo do urlopu wypoczynkowego: 1) za 2000 r. - 19,35%, 2) od 2001 r. - 32,85%.

Liczbę uprawnionych członków rodziny funkcjonariusza, na których przysługuje dopłata do wypoczynku, ustala się według stanu rodzinnego funkcjonariusza, istniejącego w dniu nabycia prawa do urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy, chyba że stan ten dla funkcjonariusza jest korzystniejszy w dniu złożenia wniosku o wypłatę tego świadczenia, nie później jednak niż w ostatnim dniu służby pełnionej w danym roku kalendarzowym.

Zdaniem Sądu I instancji bezspornym było między stronami, że przy zastosowaniu powyższych wyliczeń kwota dopłaty na jednego uprawnionego wynosiła 736,82 złotych.

Powyższe rozporządzenie zostało uchylone z dniem 20 marca 2010 roku, kiedy to weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 roku w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. (Dz. U. Nr 33, poz.177). Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia funkcjonariuszowi celnemu, który w związku z pełnieniem służby nabył w danym roku kalendarzowym prawo do urlopu wypoczynkowego, małżonkowi funkcjonariusza oraz dzieciom własnym funkcjonariusza, dzieciom małżonka funkcjonariusza, jak również dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie przez funkcjonariusza:

1) do ukończenia 18. roku życia, a jeżeli pobierają naukę w szkołach dla młodzieży - do czasu ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 24. roku życia, albo

2) do ukończenia 24. roku życia lub 25. roku życia, jeżeli odbywają studia wyższe, a ukończenie 25 lat przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów, albo

3) jeżeli stały się osobami całkowicie niezdolnymi do pracy przed osiągnięciem wieku określonego w pkt 1 albo 2

- zwanych dalej "członkami rodziny funkcjonariusza", przysługuje, na jego wniosek, raz w roku kalendarzowym świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku.

W przypadku członków rodziny funkcjonariusza, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli po ukończeniu 18 roku życia pobierają naukę w szkołach dla młodzieży, oraz określonych w ust. 1 pkt 2 i 3 wymagane jest przedłożenie dokumentów potwierdzających odpowiednio pobieranie nauki w szkołach dla młodzieży, odbywanie studiów wyższych albo całkowitą niezdolność do wykonywania pracy.

Liczbę uprawnionych członków rodziny funkcjonariusza, na których przysługuje dopłata do wypoczynku, ustala się według stanu rodzinnego funkcjonariusza, istniejącego w dniu nabycia prawa do urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy.

W przypadku, gdy liczba uprawnionych członków rodziny funkcjonariusza zwiększyła się po dniu, o którym mowa w ust. 3, dopłatę do wypoczynku przyznaje się według stanu rodzinnego funkcjonariusza ustalonego na dzień złożenia wniosku, nie później jednak niż na ostatni dzień służby pełnionej w danym roku kalendarzowym.

Dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości 0,127 kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla funkcjonariuszy Służby Celnej, przy czym wyliczoną kwotę dopłaty zaokrągla się do pełnych dziesięciu groszy w górę. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, jest rozliczane w kolejnych kwartałach roku, jednak nie później niż raz na pół roku, i jest wypłacane do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu rozliczenia, z zastrzeżeniem § 8. Zgodnie zaś z § 8 świadczenia przysługujące w danym roku kalendarzowym są wypłacane nie później niż do dnia 31 stycznia następnego roku kalendarzowego. Wysokość dopłaty do wypoczynku za rok 2010 obliczona według rozporządzenia z 2010 roku wynosiła 238 złotych, co także było pomiędzy stronami bezsporne.

Zatem zmiana, jaka nastąpiła w związku z wprowadzeniem rozporządzenia z 2010 roku dla podmiotów, które w 2010 roku złożyły wnioski o dopłatę do wypoczynku w okresie obowiązywania rozporządzenia z 2000 roku była na niekorzyść uprawionych do dopłaty.

Zgodnie z § 10 rozporządzenia do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 roku, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Ten ostatni przepis był przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego, który wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 roku, w sprawie P 44/10 (OTK-A 2013, Nr 4, poz.39), orzekł, że § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 roku w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 oraz z 2012 r. poz. 197) w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego nabycie prawa do dopłaty do wypoczynku następuje wraz z nabyciem w danym roku prawa do urlopu wypoczynkowego oraz wraz ze złożeniem pisemnego wniosku, zatem wysokość dopłaty do wypoczynku powinna zostać ustalona na podstawie stanu prawnego istniejącego w chwili nabycia prawa do dopłaty świadczenia. Pozostałe zdarzenia, takie jak rozpatrzenie wniosku i wypłata świadczenia, są konsekwencją złożonego wniosku. Stan prawny obowiązujący w momencie ich realizacji nie może obniżyć wysokości wypłacanego dodatku. Trybunał Konstytucyjny, mając na względzie dotychczasowe orzecznictwo dotyczące zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa uznał, że przepis intertemporalny zawarty w § 10 rozporządzenia z 2010 r., zaskarżony w sprawie będącej przedmiotem orzekania, nakazujący stosować przepisy tego rozporządzenia do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., w zakresie odnoszącym się do wypłaty dodatku do wypoczynku, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jest zatem przepisem retroaktywnym. Zakwestionowana regulacja znajduje zastosowanie nie tylko do sytuacji prawnych zastanych w chwili wejścia w życie ustawy, ale również wywołuje skutki dla stosunków i sytuacji prawnych w zakresie, w jakim istniały one przed jej wejściem w życie. Reguluje bowiem na nowo, w sposób mniej korzystny dla uprawionych, zakończone zdarzenia, które podlegały ocenie poprzednio obowiązujących przepisów. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprawniony, składając wniosek do dopłaty do wypoczynku, zasadnie miał prawo oczekiwać otrzymania dopłaty w wysokości obliczonej zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym na dzień składania wniosku. Zmiana stanu prawnego wprowadzona po złożeniu wniosku, kształtująca

na nowo, w sposób mniej korzystny, sytuację prawną uprzednio zakończoną złożeniem wniosku, stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady niedziałania prawa wstecz. Zmiana sposobu obliczania dodatku do wypoczynku w trakcie roku kalendarzowego i objęcie nią wszystkich uprawnionych do tego dodatku w danym roku stanowiła zaskoczenie dla uprawnionych, ponieważ nie dawała możliwości przygotowania się do wprowadzanej zmiany. Osoby, które nabyły prawo do dopłaty do wypoczynku i prawidłowo złożyły wnioski, i tak zostały objęte nowymi regulacjami. Przyjęte w przepisie przejściowym rozwiązanie polegające na tym, że do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., czyli również dopłaty do wypoczynku, złożonych i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia, nie jest przykładem regulacji przewidującej bezpośrednie działanie nowego rozporządzenia, albowiem data rozliczenia wniosku, z którą związane jest zakończenie stosunku prawnego, jest jedynie rozliczeniem zakończonej złożeniem wniosku sytuacji faktycznej. Bez znaczenia przy tym pozostaje, kiedy nastąpi rozliczenie wniosku i wypłata należnego dodatku, ponieważ stan prawny, jaki należy wziąć pod uwagę, rozliczając wniosek, został ukształtowany w dniu jego złożenia (tak w uzasadnieniu do cytowanego wyroku).

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Rejonowy uznał, że wnioski złożone przez powodów do 20 marca 2010 roku winny zostać rozpoznane na podstawie rozporządzenia z 2000 roku i powodowie mieli prawo do wyrównania świadczenia socjalnego za 2010 roku, czego strona pozwana nie kwestionowała.

Podniosła jednak zarzut przedawnienia odnośnie, którego Sąd powołał art. 165 ustawy o Służbie Celnej. Zgodnie z tym przepisem roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami. Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa: każda czynność przed kierownikiem urzędu, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia; uznanie roszczenia.

W ocenie Sądu Rejonowego powodowie nabywali prawo do dopłaty, zgodnie z treścią uzasadnienia Trybunału Konstytucyjnego, w momencie nabycia prawa do urlopu i złożenia wniosku o dopłatę, czyli odpowiednio w styczniu, lutym bądź marcu 2010 roku.

Rozporządzenie z 2000 roku nie określało terminu, w którym ma być rozpoznany wniosek, w ocenie Sądu w takim przypadku winien znaleźć zastosowanie art. 35 § 1 i 3 k.p.a., który stanowi o załatwieniu sprawy przez organ administracji publicznej bez zbędnej zwłoki oraz o załatwieniu sprawy, która wymaga postępowania wyjaśniającego nie później niż w ciągu miesiąca. Strona pozwana tego terminu nie dochowała, bowiem dokonała wypłaty dopiero w dniu 30 marca 2010 roku. Sąd Rejonowy podkreślił, że nawet gdyby takiego terminu nie stosować, to jeżeli termin spełnienia świadczenia nie został określony, a przystąpienie do wykonania świadczenia przez stronę zobowiązaną (dłużnika) zależy od uprawnionego (wierzyciela), dniem wymagalności jest dzień, w którym dłużnik został wezwany do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Zdaniem Sądu nie można przyjąć więc za uprawnione stanowisko strony pozwanej, że nie miała ona określonego terminu na spełnienie tego świadczenia. Sąd I instancji wskazał również, że nie można zastosować terminów rozpoznawania wniosków z rozporządzenia z 2010 roku, jak tego chcą powodowie, bowiem konsekwentnie, do sytuacji powodów znajdują zastosowanie przepisy poprzedniego rozporządzenia. Zatem w istocie, mając na względzie treść art. 165 ust. 1, roszczenia powodów były objęte przedawnieniem.

W ocenie Sądu Rejonowego opóźnienie w dochodzeniu roszczenia w tym przypadku jest jednak usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami, a podnoszony zarzut przedawnienia jest sprzeczny z art. 8 k.p. Zasady współżycia społecznego to standardy etyczno-moralne uznawane w społeczeństwie w ramach dominującego w nim systemu wartości. W stosunkach przemysłowych nie mają one jednak waloru uniwersalności. Ocena zgodności zachowania pracodawcy lub pracownika z zasadami współżycia społecznego zależy od konkretnych okoliczności każdego indywidualnego przypadku. Przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa trzeba uwzględnić wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące tak po stronie zobowiązanego, jak i po stronie

uprawnionego, a możliwość zastosowania art. 8 k.p. nie zawsze musi być związana z negatywną oceną zachowania osoby zobowiązanej do świadczenia. W szczególności mają znaczenie przyczyna opóźnienia, czas trwania tego opóźnienia, a także zachowanie obu stron stosunku zobowiązaniowego. Zarzut nadużycia prawa zgłoszenia zarzutu przedawnienia roszczeń, z przyczyn leżących wyłącznie po stronie tego, przeciwko, któremu przysługuje roszczenie (w rozpoznawanej sprawie przeciwko pracodawcy), będzie uzasadniony wówczas, gdy świadomie zwleka on z terminowym zaspokojeniem roszczeń i celowo podejmuje jedynie pozorne zachowania utwierdzające wierzyciela (pracownika), co do terminowego uzyskania zaspokojenia (zwoździ go), podczas gdy w istocie rzeczy zmierza do przedawnienia roszczeń.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w rozpoznawanej sprawie w związku z tym, iż pozwana nie rozpoznała wniosków powodów niezwłocznie, najpóźniej w terminie 1 miesiąca, doprowadziła do tego, że wypłacono powodom świadczenie w zaniżonej wysokości na podstawie przepisu, który został następnie uznany za niezgodny z konstytucją. Postępowanie strony pozwanej nie jest konsekwentne, bo z jednej strony wskazuje na wymagalność świadczeń poczynając od stycznia 2010 roku i powołuje się na zarzut przedawnienia, a z drugiej strony wskazuje, że nie miała określonego terminu na spełnienie świadczenia, zatem mogła to zrobić dopiero po upływie 2 miesięcy.

W ocenie Sądu, powoływanie się w takiej sytuacji na przedawnienie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i stanowi nadużycie prawa. Opóźnienie po stronie powodów jest usprawiedliwione, bowiem postępowanie przez Trybunałem Konstytucyjnym było długotrwałe. Powodowie wzywali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia, na co pozwany zareagował w dniu 18 czerwca, odmawiając zapłaty. Wystąpienie z pozwami w niespełna miesiąc po odmowie nie może być ocenione jako nadmierne. Zatem Sąd nie uwzględnił podniesionego zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd przyjął, że roszczenia powodów są zasadne i zasądził na ich rzecz żądane kwoty, niesporne pomiędzy stronami, tytułem wyrównania świadczeń socjalnych za 2010 roku na podstawie art. 135 ustawy o Służbie Celnej oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 165 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej, zgodnie z którym w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność stały się wymagalne. Powodowie zażądali odsetek od dnia 31 marca 2010 roku – dnia następnego od daty zapłaty świadczeń za 2010 roku, zatem Sąd orzekł zgodnie z żądaniem.

Określenie wymagalności roszczenia o odsetki dopiero od daty orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie jest zasadne zdaniem Sądu I instancji, bowiem gdyby strona pozwana rozpoznała wnioski bez zbędnej zwłoki nie wypłacałaby świadczeń na podstawie zakwestionowanego § 10. Zatem konsekwentnie należało przyjąć, że świadczenie było wymagalne w terminach opisanych wyżej. Strona pozwana powoływała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2005 roku (II PK 99/05, OSNP 2006/19-20/298), uzasadniając stanowisko odnośnie zasądzenia odsetek na wypadek uwzględnienia roszczeń. W ocenie Sądu stanowisko zajęte w powołanym orzeczeniu, nie może mieć zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Po pierwsze roszczenie o zapłatę odsetek należy wiązać z terminem spełnienia świadczenia. W tej sprawie wymagalność dopłaty do wyczynku wiązana jest z datą złożenia wniosku. Złożenie wniosku stanowiło jednocześnie wezwanie do zapłaty, powodujących dla roszczeń pieniężnych o charakterze bezterminowym, obowiązek jego spełnienia niezwłocznie po wezwaniu – stosownie do treści powołanego art. 455 k.c. W dacie złożenia wniosków o wypłatę świadczenia obowiązywały przepisy rozporządzenia z 2000 roku, korzystniejsze dla powodów, i takie powinny być zastosowane do niezwłocznego rozpoznania wniosków. Po drugie, wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dokonywał interpretacji przepisów starego rozporządzenia – mającego zastosowanie do wniosku złożonego przez powodów, uchylał jedynie przepis intertemporalny dotyczący stosowania rozporządzenia, które weszło w życie dopiero z dniem 20 marca 2010 roku. Gdyby zatem pozwany w terminie właściwym rozpoznał wnioski, stosowałby rozporządzenie, którego treść, interpretacja nie uległa zmianie na skutek orzeczenia Trybunału. Inaczej, niż w stanie faktycznym, którego dotyczy powołane orzeczenie z 2005

roku, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego ogłoszone w dniu 10 maja 2013 roku, nie tworzyło nowego kształtu prawa, jakie funkcjonowało w dacie złożenia wniosków przez powodów. W tym zakresie przepisy nie uległy zmianie. Zarówno powodowie, jak i pozwany, rozpatrując wnioski przed 20 marca 2010 roku, powinni opierać się na brzmieniu rozporządzenia z 2000 roku. Prawidłowe stosowanie tych przepisów nie naruszało słusznego przekonania powodów, co do zakresu świadczeń, jakie im przysługiwały, ani świadomości pozwanego, że ciąży na nim obowiązek zapłaty świadczeń w kwotach wynikających z rozporządzenia. Rozpoznanie wniosków po terminie, na podstawie nowego rozporządzenia, wykorzystywało brzmienie § 10 rozporządzenia. Prawa powodów zostały niewątpliwie naruszone, po pierwsze spóźnionym rozpoznaniem wniosków, po drugie - zastosowaniem mniej korzystnych przepisów nowego rozporządzenia. W ocenie Sądu powołane okoliczności nie uzasadniają przyjęcia daty 10 maja 2013 roku, ponieważ prowadziłoby to do przysporzenia korzyści pracodawcy, który uchybił terminowi rozpoznania wniosków złożonych w czasie umożliwiającym ich rozpoznanie bez zwłoki przed dniem 19 marca 2010 roku. Stąd roszczenie o zapłatę odsetek zostało uwzględnione, zgodnie z wnioskiem.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. /Dz.U. 2013.461 – t.j./ - § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 4 ust. 1, § 12 ust. 1 pkt . 2 w zw. z: § 6 pkt 1, § 6 pkt. 2, oraz § 6 pkt. 3.

Sąd nie obciążył strony pozwanej kosztami sądowymi na podstawie art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tekst jednolity Dz.U. za 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 477² § 1 k.p.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez stronę pozwaną w części tj. w zakresie zasądzenia odsetek, natomiast w stosunku do powodów W. C., W. M. (2) i Z. M. co do całości przyznanych im kwot.

Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 165 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.) w związku z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 ze zm.) w zw. z art. 455 i art. 476 kodeksu cywilnego poprzez ich błędną wykładnię i błędne przyjęcie, że pozwany był w zwłoce z wypłatą świadczenia urlopowego w wysokości wynikającej z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013r. sygn. akt: P 44 - już w dacie złożenia wniosku, mimo iż wyżej powołane przepisy wprowadzają zasadę odpowiedzialności za zwłokę, czyli kwalifikowaną formę opóźnienia uzależnioną od zawinienia pozwanego, a nadto roszczenia o świadczenia socjalne tzw. urlopowe mają charakter roczny i nie można przyjąć, iż jest to roszczenie pieniężne bezterminowe i obowiązek jego spełnienia powstaje niezwłocznie po wezwaniu;

- naruszenie art. 165 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.) poprzez błędne zastosowanie i w konsekwencji częściowo podwójne naliczenie odsetek od świadczeń o dopłatę do wypoczynku żądanych przez powodów i objętych wnioskiem o zapłatę;

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie wobec powodów W. C., Z. M. oraz W. M. (2) przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin. (DZ.U. Nr 39 poz. 450 z późn.zm.), mimo iż powodowie ci nie złożyli wniosków w okresie obowiązywania tegoż rozporządzenia;

- sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia z naruszeniem dyrektyw wynikających z art. 328 § 2 kpc, w tym w szczególności poprzez niewyjaśnienie, na jakiej podstawie Sąd zasądził odsetki na rzecz W. C., Z. M. oraz W. M. (2) oraz nieuzasadnionego pominięcia zarzutu pozwanego i okoliczności przez niego udowodnionej, iż W. C., Z. M. oraz W. M. (2) złożyli wnioski w dniu 23.03.2013r. a więc w okresie obowiązywania nowych przepisów rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 ze zm.)

- błąd w ustaleniach faktycznych, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie błędne przyjęcie sprzecznie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, iż wnioski wszystkich powodów o świadczenia urlopowe zostały złożone w okresie od stycznia do dnia 20 marca 2010r., w sytuacji gdy z materiału dowodowego, w tym w szczególności z adnotacji na wnioskach o przyznanie świadczenia socjalnego oraz z dokumentu faxu złożonego wraz z odpowiedzią na pozew, wynika, iż powodowie W. C., Z. M. oraz W. M. (2) złożyli pozwanej Izbie Celnej w Ł. wnioski w dniu 23 marca 2010r. a więc po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 ze zm.)

- błędne przyjęcie, iż wszystkie okoliczności faktyczne są niesporne między stronami w sytuacji gdy strona kwestionowała okoliczność podnoszoną przez powodów W. C., Z. M. oraz W. M. (2), iż złożyli wnioski pod rządami rozporządzenia z dnia 11 maja 2000r. , w sytuacji gdy wnioski zostały złożone po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 ze zm.), powyższe podnosiła pozwana w odpowiedzi na pozew przedkładając stosowne dowody;

W związku z powyższym skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od Izby Celnej w Ł. na rzecz:

a) J. C. kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty,

b) Ł. D. kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty,

c) A. F. (2) kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty,

d) T. J. kwotę 997,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty

e) J. M. kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty

f) W. M. (1) od kwotę 498,82 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty;

g) J. H. kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty

h) R. R. kwotę 498,82 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013r. oraz oddalenie powództwa powodów W. C., W. M. (2) i Z. M. w całości oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego częściowego zwrotu kosztów postępowania za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

2. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

3. orzeczenie o zwrocie spełnionych przez pozwanego na rzecz powodów W. C., W. M. (2) i Z. M. świadczenia z pkt II zaskarżonego wyroku, któremu sąd I-ej instancji nadał rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o art. 338 § 1 kpc

4. dopuszczenie dowodu z dokumentu - listy płac obrazującej spełnienie przez pozwanego świadczenia, o którym mowa w pkt 3 powyżej, którego możliwość powołania powstała dopiero po wydaniu zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, że spełnienie w/w świadczenia nastąpiło w wykonaniu zaskarżonego wyroku, na okoliczność spełnienia świadczenia przez pozwanego na rzecz powoda z pkt 1 zaskarżonego wyroku.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 lipca 2014 pełnomocnik powodów wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, iż w stosunku do powodów wskazanych przez pozwana prawidłowo zostały wyliczone dopłaty bowiem złożyli oni wnioski o ich wypłatę bezpośrednio

przełożonemu w dniu ich napisana, co wynika również z pisma 19 marca 2010 r. kierowanego przez bezpośredniego przełożonego do Izby Celnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jedynie w nieznaczej części zasługuje na uwzględnienie.

Tytułem wstępu należy zauważyć, iż brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez stronę pozwaną na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, co nie było już kwestionowane w apelacji. Stosownie do treści art. 165 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (Dz.U. nr 168, poz. 1323 ze zm.), kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami. Ustawodawca nie wskazując jednak, jakie to konkretnie okoliczności należy uznać za wyjątkowe pozostawił sądowni, rozstrzygającemu spory na tym tle powstałe, ocenę czy w jednostkowym stanie faktycznym zaistniałe zdarzenia mogą usprawiedliwiać fakt spóźnionego wystąpienia z roszczeniem. Zdaniem Sądu Okręgowego taką wyjątkową okolicznością w niniejszej sprawie było wydanie przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 23 kwietnia 2013 roku w sprawie P - 44/10 wyroku stwierdzającego, że § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 oraz z 2012 r. poz. 197) w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zauważyć należy, że każdy obowiązujący akt prawny cechuje domniemanie jego konstytucyjności. Wychodząc zaś z zasady domniemania konstytucyjności aktów normatywnych, która służy bezpieczeństwu prawnemu i poczuciu pewności prawnej, należy stwierdzić, że tylko Trybunał Konstytucyjny może orzec w przedmiocie zgodności ustawy z Konstytucją (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.). Zatem nie ma wątpliwości, że domniemanie konstytucyjności aktów prawnych zapewnia stabilność i pewność obrotu prawnego. Natomiast wyrok orzekający o niekonstytucyjności aktu czy też konkretnego przepisu, kreuje nową rzeczywistość poprzez wzruszenie dotychczasowego porządku prawnego. Zdaniem Sądu Okręgowego wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 roku doprowadził do zmiany obowiązującego stanu prawnego w rozpoznawanym zakresie. Trybunał uznał, że przepis intertemporalny zawarty w § 10 rozporządzenia z 2010 r., zaskarżony w sprawie będącej przedmiotem orzekania, nakazujący stosowanie przepisu tego rozporządzenia do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., w zakresie odnoszącym się do wypłaty dodatku do wypoczynku, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jest przepisem retroaktywnym. Zakwestionowana regulacja znajduje zastosowanie nie tylko do sytuacji prawnych zastanych w chwili wejścia w życie ustawy, ale również wywołuje skutki dla stosunków i sytuacji prawnych w zakresie, w jakim istniały one przed jej wejściem w życie. Reguluje bowiem na nowo, w sposób mniej korzystny dla uprawnionych, zakończone zdarzenia, które podlegały ocenie poprzednio obowiązujących przepisów. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia uprawniony, składając wniosek o dopłatę do wypoczynku, zasadnie miał prawo oczekiwać otrzymania dopłaty w wysokości obliczonej zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym na dzień składania wniosku. Zmiana stanu prawnego wprowadzona po złożeniu wniosku, kształtująca na nowo, w sposób mniej korzystny, sytuację prawną uprzednio zakończoną złożeniem wniosku, stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady niedziałania prawa wstecz.

Przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dało powodom asumpt do poszukiwania ochrony i obrony swoich praw przed sądem, ponieważ z tą chwilą uzyskali oni wiedzę, że działanie pracodawcy było nieprawidłowe, jako oparte na przepisie niekonstytucyjnym. Dotychczas pozostawali zaś w zaufaniu, co do zasadności i słuszności podejmowanych przez pozwanego decyzji. Jednak – jak się okazało - zostały one podjęte z ewidentnym pokrzywdzeniem uprawnionych. Sąd Okręgowy dodatkowo zwraca uwagę, że strona pozwana, pomimo wezwania przedsądowego do spełnienia świadczenia, jak i na etapie postępowania rozpoznawczego, w ogóle nie rozważała czy zawarta w ustawie o służbie celnej instytucja nieuwzględnienia przedawnienia mogłaby mieć zastosowanie do sytuacji powodów. Z akt sprawy nie wynika – a przynajmniej nie zostało to wykazane – aby strona pozwana jakkolwiek aktywność w tym kierunku przedsięwzięła. To zaś oznacza, że pozwany w sposób arbitralny i pewny założył, że nie zaistniały okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie w dochodzeniu roszczeń. Niezależnie jednak od braku przeanalizowania przez Dyrektora pozwanej I. sytuacji powodów, w kontekście możliwości nieuwzględnienia terminu

przedawnienia, Sąd Okręgowy zważył, że przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego było okolicznością wyjątkową w rozumieniu art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej. Uchybienie trzyletniemu terminowi było więc w pełni usprawiedliwione powyższą okolicznością. A co za tym idzie, roszczenie o wyrównanie świadczeń socjalnych podlegało - jako uzasadnione - uwzględnieniu.

Brak było tym samym podstaw do podważenia prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie daty początkowej należnych powodowi odsetek ustawowych. Zauważyć należy, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 roku w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz.177), które było zastosowane przez stronę pozwaną, zostało wydane w celu wykonania delegacji ustawowej zawartej w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, ze zm.; dalej: ustawa o Służbie Celnej) nakładającej na Radę Ministrów obowiązek określenia, w drodze rozporządzenia, podmiotów uprawnionych do wypłaty świadczeń socjalnych, rodzaju i zakresu tych świadczeń, sposobu obliczania i ich wysokości, terminów rozliczeń oraz wypłaty. Z kolei wcześniejsze rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin (Dz.U.2000.39.450) takiej regulacji co do terminu rozliczeń i wypłaty należnych świadczeń nie zawierało. W związku z tym należało powstałą przez przeoczenie prawodawcy lukę prawną uzupełnić i ustalić, kiedy faktycznie roszczenie powoda stało się wymagalne. W tym zakresie pomocne mogą być rozważania Trybunału Konstytucyjnego zawarte w wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 roku w sprawie P 44/10. W uzasadnieniu tego orzeczenia Trybunał podniósł, że nabycie prawa do dopłaty do wypoczynku następuje wraz z nabyciem w danym roku prawa do urlopu wypoczynkowego oraz wraz ze złożeniem pisemnego wniosku, zatem wysokość dopłaty do wypoczynku powinna zostać ustalona na podstawie stanu prawnego istniejącego w chwili nabycia prawa do dopłaty świadczenia. Pozostałe zdarzenia, takie jak rozpatrzenie wniosku i wypłata świadczenia, są konsekwencją złożonego wniosku. Powyższa konkluzja oznacza, że prawo do dopłaty powstało w momencie nabycia prawa do urlopu i złożenia wniosku o dopłatę. A co za tym idzie, złożenie przez powodów wniosku o wypłatę świadczeń w postaci dopłaty do wypoczynku (dokonane po nabyciu prawa do urlopu wypoczynkowego), prowadziło do powstania samego prawa, powodując także jego wymagalność. Jednak nawet gdyby przyjąć, że jest to założenie nieprawidłowe, jako nie mające oparcia w przepisach prawa (brak w przedmiotowym rozporządzeniu z dnia 11 maja 2000 roku normy regulującej kwestię terminu), to należałoby zastosować ogólną zasadę wskazującą na obowiązek spełnienia świadczenia bez zbędnej zwłoki. Zasada ta ma na celu zapewnienie stabilności obrotu prawnego. W tej sytuacji uznać należy, że strona pozwana była zobligowana do rozpoznania wniosku i wypłaty świadczenia w możliwie jak najkrótszym terminie. Dokonanie zaś wypłaty należnego roszczenia, po przeszło dwóch miesiącach od złożenia wniosków, w żadnym wypadku nie mieści się w pojęciu bezzwłocznego spełnienia świadczenia. Pozwany nie udowodnił, aby zaistniały jakiegokolwiek okoliczności uniemożliwiające bezzwłoczne rozpoznanie przedmiotowych wniosków, a przez to usprawiedliwiające podjęcie decyzji dopiero pod koniec marca 2010 roku. Zapewne sama procedura sprawdzenia wniosków oraz ustalenia liczby osób uprawnionych do otrzymania przedmiotowego świadczenia nie uzasadniała przekroczenia terminu do dokonania wskazanej czynności. Przy czym z akt sprawy nie wynika, aby strona pozwana na powyższą okoliczność w postępowaniu rozpoznawczym w ogóle się powoływała. Skarżący bezzasadnie podnosi także, iż mógł ustalić wysokość spornych świadczeń w oparciu o przepisy powszechnie obowiązujące w dniu ich wypłaty z uwagi na ich urlopowy charakter i zwyczajową ich wypłatę do końca kwartału roku, którego one dotyczą. Twierdzenie to nie ma bowiem żadnego oparcia w przepisach prawa. Brak jest jakiegokolwiek regulacji, któryby na taką wypłatę spornych świadczeń pozwanemu pozwalała. Uznać zatem należy, że nie było żadnych formalnych ani materialnoprawnych przeszkód, które uniemożliwiłyby pracodawcy realizację zobowiązania bez zbędnej zwłoki.

Błędnie natomiast skarżący upatruje uzasadnienia dla swojego stanowiska, co do wymagalności świadczenia i należnych powodowi odsetek ustawowych w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzającym niekonstytucyjność § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 roku w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177), a konkretnie w dacie wydania tego orzeczenia. Apelujący pomija okoliczność, że wskazany przepis rozporządzenia nie miał zastosowania do niniejszej sprawy. Nieuprawnione jest zatem powoływanie się przez pozwaną Izbę na brak wiedzy co do jego niekonstytucyjności i uzyskanie jej dopiero z chwilą wydania wyroku przez Trybunał. Istotne bowiem było – czego skarżący stara się

nie dostrzegać – że pozwany pomimo, że mógł i powinien zastosować przepis rozporządzenia dnia 11 maja 2000 roku, uchybił temu obowiązкови i doprowadził do rozpoznania wniosków powodów w czasie obowiązywania nowego rozporządzenia. Natomiast obecnie konsekwencje swego zaniechania próbuje przerzucić na powodów, poprzez pozbawienie ich należnych odsetek ustawowych za okres wymagalności roszczeń. Mając na względzie powyższe rozważania oraz fakt, że powodowie w poszczególnych wypadkach zażądali odsetek od dnia 31 marca 2010 roku lub od dnia 1 kwietnia 2010 roku, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należało więc uznać za zgodne z żądaniem.

Powyższej oceny nie zmienia stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2005 r. wydanym w sprawie II PK 99/05 (opubl. OSNP 2006/19-20/298), na który powołuje się apelujący. W wyroku w tym Sąd Najwyższy wskazał, że odsetki od wynagrodzenia za dyżury lekarskie pełnione przed dniem 20 maja 1999 r. należą się najwcześniej od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 1999 r., P 6/98 (Dz. U. Nr 45, poz. 458). Apelujący nie dostrzega jednak, że do sformułowania powyższej tezy doszło w innych okolicznościach, niż zaistniałe w niniejszej sprawie. W sprawie II PK 99/05 przepisy, które były podstawą obliczania wynagrodzenia (a dokładnie jego wyrównania) za dyżury lekarskie zostały orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 1999 roku uznane za sprzeczne z art. 66 ust. 2 Konstytucji oraz z art. 128 i art. 298 k.p. Dlatego też Sąd Najwyższy przyjął, że najwcześniejszą datą, od której należne były odsetki jest dzień ogłoszenia tegoż orzeczenia. W niniejszej zaś sprawie taka sytuacja nie występowała, ponieważ wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 roku nie dokonywał oceny zgodności z Konstytucją przepisów dotychczasowego rozporządzenia - mającego zastosowanie do wniosku złożonego przez powodów- lecz uchylił przepis intertemporalny dotyczący stosowania rozporządzenia, które weszło w życie dopiero z dniem 20 marca 2010 roku i nie mogło wobec tego stanowić podstawy prawnej przyznania spornych świadczeń. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego ogłoszone w dniu 10 maja 2013 roku, nie tworzyło nowego kształtu tego prawa, które funkcjonowało w dacie złożenia wniosków przez powodów. W zakresie prawa obowiązującego w dniu złożenia wniosku przepisy nie uległy więc zmianie. A zatem powołane w apelacji stanowisko Sądu Najwyższego nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że teza apelującego o dacie początkowej należnych powodom odsetek ustawowych, przypadającej na dzień 10 maja 2013 roku, nie może się ostać.

W zakresie roszczeń W. C., Z. M. oraz W. M. (2) skarżący błędnie wywodzi, iż powinny one zostać oddalone w całości. Apelujący podniósł, iż Sąd Rejonowy w stosunku do wymienionych powodów błędnie zastosował przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin (Dz.U. nr 39 poz. 450 ze zm), mimo iż nie złożyli oni wniosków o sporne świadczenia w okresie obowiązywania tego rozporządzenia, lecz w okresie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz.U. nr 33 poz. 177 ze zm), które również po wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 r. znajduje do nich zastosowanie.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, iż błędnym jest stwierdzenie apelacji, iż wnioski ww. o świadczenie urlopowe miały rzekomo zostać złożone dopiero w dniu 23 marca 2010 r., o czym miały świadczyć poczynione na nich adnotacje o wpływie oraz fax na okoliczność wyjścia pisma przewodniego wraz z wnioskami o świadczenie urlopowe. Podkreślić należy, iż w aktach sprawy /k. 16 akt X P 29/14 załączonych do akt niniejszego postępowania w wyniku łącznego rozpoznania spraw/ znajduje się pismo kierownika Referatu Dozoru w Ł., Urzędu Celnego I w Ł. do Izby Celnej w Ł., Wydziału (...) z dnia 19 marca 2010 r. w którym informuje o przekazaniu Izbie 19 wniosków o dofinansowanie do wypoczynku w tym wniosków ww. powodów. W związku z tym uznać należało, iż najpóźniej w tej dacie, nie zaś w dniu wpływu wniosków do wydziału finansowego, wnioski te zostały złożone, a pozwany pracodawca wiedział o roszczeniach ww. osób. Okoliczność odebrania wniosków powodów przesłanych przez ich przełożonego, przez jednostkę właściwą do ich rozpoznania, po dniu 20 marca 2010 r. - to jest już w okresie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz.U. nr 33 poz. 177 ze zm) – nie może więc wywoływać w stosunku do nich ujemnych skutków procesowych. Najpóźniej w dniu 19 marca 2010 r. sporne wnioski zostały złożone zwierzchnikowi powodów, a zatem dotarły do strony pozwanej i tą datę należy przyjąć jako datę złożenia wniosków. Nie ma bowiem żadnych podstaw

do obciążania powodów negatywnymi skutkami niewłaściwego przepływu informacji pomiędzy komórkami strony pozwanej. Z tych też względów, jak słusznie przyjął Sąd I instancji miało do nich zastosowanie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin (Dz.U. nr 39 poz. 450 ze zm), zmienione dopiero z datą 20 marca 2010 r.

Skarżący słusznie podnosi jednak, iż z niejasnych przyczyn Sąd Rejonowy zasądził na rzecz Z. M. i W. M. (2) dwukrotne odsetki za ten sam okres od żądanych kwot. Konkretnie zaś najpierw odsetki od kwoty 1496,46 zł od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty następnie zaś odsetki od kwoty 2210,46 zł od dnia 31 marca 2010 r. do dnia 16 czerwca 2010 r. Tymczasem obie kwoty główne składały się na to samo należne świadczenie urlopowe – kwota 1496,46 zł mieściła się w kwocie 2210,46 zł.

Na gruncie rozpoznawanego przypadku ww. powodowie żądali wypłaty świadczenia w łącznej kwocie 2210,46 zł. Pozwany wypłacił na ich rzecz kwoty po 714 zł w dniu 16 czerwca 2010 r. podczas, gdy innym funkcjonariuszom wypłat z tego samego tytułu dokonano w dniu 30 marca 2010 r. W związku z powyższym powodowie dochodzili wskazanych świadczeń w procesie w kwocie 1.496,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami wskazując, iż w ich ocenie dochodzone świadczenie było wymagalne w całości już od dnia 30 marca 2010 r. Z tych też względów uznać należało, iż ustawowe odsetki od kwoty 2. 210,46 zł. należały się im od 31 marca 2010 r. do dnia 16 czerwca 2010 r. oraz od kwoty 1.496,46 zł od dnia 17 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty (art. 165 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II podpunkt C i D tylko w sposób wskazany w sentencji.

W pozostałym zakresie na podstawie art. 385 kpc apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z uwagi na to, że stroną powodową, która w postępowaniu apelacyjnym wygrała sprawę niemalże w całości, reprezentował pełnomocnik z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej Izby Celnej w Ł. na rzecz: J. C., Ł. D., A. F. (1), J. M., J. H. kwoty po 67,50 złotych; T. J., W. M. (1), R. R. kwoty po 60 złotych; W. C., Z. M. i W. M. (2) kwoty po 225 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 1, 2 i 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461).